

Ks. JÓZEF OSIECKI

**KAZANIE NA UROCZYSTOŚĆ
TRÓJCY PRZENAJŚWIĘTSZEJ**

KRAKÓW 2022

www.ultramontes.pl

KAZANIE NA UROCZYSTOŚĆ TRÓJCY PRZENAJŚWIĘTSZEJ

Ks. JÓZEF OSIECKI

"Dana mi jest wszystka władza na niebie i na ziemi. Idąc tedy nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego". (Mt. 28, 18-19).

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej jest końcem i dopełnieniem wszystkich uroczystości. Kościół święty, jako troskliwa matka nasza, ku czci wszystkich trzech Osób razem, poświęca pierwszą niedzielę po Zielonych Świątkach. Rzeczona tajemnica, prawie nieznaną była żydom w starym testamencie, bo mądrość Boska uznała za potrzebę zachować ją w ukryciu, ażeby żydzi tyle skłonni do bałwochwalstwa, trzech Osób w jednym Bóstwie, nie poczytali za trzech bogów. Ta więc łaska dla nas zachowana była wtenczas, jak Syn Boży i Duch Święty będą posłani na świat; toteż dopiero Zbawiciel nauczył nas, że są trzy Osoby w Bogu: Ojciec, Syn i Duch Święty, które są jednym, odwiecznym i nierozdzielnym Bogiem, i nazywają się Trójcą Przenajświętszą. Pierwszą Osobą Trójcy Przenajświętszej jest Bóg Ojciec. Sam bowiem Zbawiciel wskazał nam Boga Ojca jako Stwórcę świata całego, od którego wszystko wzięło początek, do poznania i wypełniania Jego woli wszystkich ludzi pociągał, mówiąc: *"A ten jest żywot wieczny, aby poznali Ciebie samego Boga prawdziwego, i któregoś posłał Jezusa Chrystusa"* (Jan 17, 3).

Sam Zbawiciel mówiąc o sobie, że jest odwiecznym Synem Bożym, równym co do Bóstwa Bogu Ojcu, objawia nam drugą Osobę Trójcy Świętej: *"Ja i Ojciec – powiada – jedno jesteśmy... wierzycie w Boga i we mnie wierzcie... abyście poznali, że Ojciec jest we mnie a ja w Ojcu... Filipie, kto mnie widzi, widzi i Ojca... Albowiem jako Ojciec ma żywot sam w sobie: tak dał i Synowi, aby miał żywot sam w sobie;... a kto nie czci Syna, nie czci Ojca, który go posłał... A teraz wsław mnie Ty Ojcze sam u siebie chwałą, którą miał u Ciebie pierwszej niżli świat był"* (Jan 10, 30. 38; 14, 1. 9; 5, 26. 23; 17, 5). Wreszcie objawia nam Zbawiciel trzecią Osobę Trójcy Świętej, to jest Ducha Świętego, który od Ojca i Syna pochodzi, mówiąc: *"A ja prosić będę Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami mieszkał na wieki, Ducha prawdy... Pocieszyciel Duch Święty, którego Ojciec pošle w imię moje, On was wszystkiego nauczy... On ci mię wsławi, albowiem z mego weźmie a wam opowie"* (Jan 14, 16. 26; 16, 14). I Piotr św., namiestnik Pana Jezusa na ziemi, powiedziawszy Ananiaszowi: *"Przecżże szatan skusił serce twoje, iżbyś skłamał Duchowi Świętemu?"* i zaraz dodaje: *"Nie skłamałeś ludziom, ale Bogu"* (Dz. Ap. 5, 3-4).

Otóż, Bóg jest jeden w trzech Osobach, które są: Ojciec, Syn i Duch Święty. Każda z tych trzech Osób jest Bogiem, mimo to jednak, jeden tylko jest Bóg, bo wszystkie trzy Osoby jedną tylko mają naturę i jedno Bóstwo. Wszystkie te trzy Osoby Boskie, są odwieczne, nierozdzielne i równe sobie, nazywają się Trójcą Przenajświętszą. Bóg Ojciec jako odwieczny, nie pochodzi od nikogo. Syn Boży chociaż odwieczny, pochodzi od samego Ojca; Duch Święty także przedwieczny, pochodzi od Ojca i Syna. Bóg Ojciec jako Stwórca świata, objawił się pierwszym rodzicom w Raju, i dał im swoje przykazanie; a gdy zgrzeszyli i na cały naród ludzki nieszczęśliwe skutki tego grzechu sprowadzili, wtedy zstąpił z nieba na ziemię Syn Boży, aby przywrócić ludziom utracone szczęście. Potem Duch Święty istna miłość Ojca i Syna, przemawiał wprzód do ludzi przez proroków, potem zesłany został, aby nas oświecał i nauczał, udziela się nam w Sakramentach świętych, działa w nas łaską swoją, i przewodniczy nauce Kościoła. Lubo Bogu Ojcu przypisujemy stworzenie świata, Synowi Bożemu odkupienie, a Duchowi Świętemu uświęcenie, przez to nie wyznajemy trzech bogów, tylko jednego Boga w trzech Osobach; albowiem wszystko co się mówi o każdej Osobie Trójcy Świętej, to rozumieć należy o jednym nierozdzielnym Bogu, gdyż wszystkie dzieła, wszystkim trzem Osobom są wspólne. Samo tylko wcielenie Syna Bożego, przypisuje się wyłącznie drugiej Osobie Trójcy Świętej, bo sam tylko Syn Boży wziął naturę ludzką i stał się człowiekiem w żywocie Najświętszej Maryi Panny, ma ciało i duszę jak my. Te dwie natury Boska i ludzka, tak są ściśle z sobą złączone w Osobie Pana Jezusa, że jest On w jednej Osobie Bogiem i człowiekiem zarazem; skutkiem czego i Najświętsza Maryja Panna, słusznie nazywa się Matką Boską. Ponieważ w Jezusie Chrystusie są dwie natury: Boska i ludzka, zatem są i dwie wole: Boska i ludzka, wszakże jedna jest w Nim tylko Osoba, to jest Osoba Syna Bożego. Pan Jezus wyraźnie nam objawia tajemnicę Trójcy Świętej, gdy mówi do Apostołów: *"Idąc tedy nauczajcie wszystkie narody: chrzcząc je w imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego"* (Mt. 28, 19); a święty Jan Apostoł wykazuje jedność Bóstwa w tych trzech Osobach, kiedy pisze: *"Trzej są, którzy świadectwo dają na niebie: Ojciec, Słowo i Duch Święty, a ci trzej jedno są"* (1 Jan 5, 7).

Bóg jeden w trzech Osobach, oto treść naszej wiary, fundament naszej religii i najwspanialsza z naszych tajemnic. Wyznajemy tajemnicę Trójcy Świętej, gdy się żegnamy, mówiąc: w Imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego. Kościół Boży, użył tego znaku dla odróżnienia nas od niewiernych, a wszystkie swoje obrzędy, modlitwy i nabożeństwa, rozpoczyna i kończy od wezwania Trójcy Przenajświętszej. Ponieważ cały czas przez który trwa

Kościół Chrystusów, jest nieustającym świętem Trójcy Przenajświętszej, więc też przez długi szereg wieków nie było osobnego święta ku uczczeniu tej tajemnicy, dopiero r. 1320, papież Jan XXII, przychylając się do prośby wiernych, ustanowił uroczystość Trójcy Świętej dla całego Kościoła.

Wiara w tajemnicę Trójcy Świętej, powinna nas pobudzać do oddawania Bogu najgłębszej czci i wdzięczności, a rozważając Jego mądrość, wszechmocność i opatrność, przez pobożne życie, starać się powinniśmy o pomnożenie chwały Jego. Ta nieustanna troskliwość Boga o to, aby wszystkie na świecie istoty osiągały swój cel, i w sposób najmądrzy kierowane były ku ostatecznemu przeznaczeniu swemu, nazywa się Opatrnością Boską. Ta to Opatrność Boska wszystkim zarządza, wszystkim się opiekuje, a szczególnie człowiekiem, dlatego człowiek za te dobrodziejstwa wdzięcznością ku Bogu odpłacać się winien, i to będzie treścią dzisiejszej nauki.

Jeszcze żaden zegarmistrz tak sztucznie, tak doskonale nie zrobił i nie urządził zegarka, żeby ciągle szedł, nigdy się nie psuł, nigdy nie potrzebował naprawy i nakręcania. Świat ten widzialny jest zegarem wielkim, w którym wszystko jak najlepiej idzie. Jak świeciły niegdyś gwiazdy, księżyc i słońce prapradziadom naszym, tak świecą dotychczas. Jak następowała wiosna po zimie, a po wiośnie lato, tego i my corocznie doznajemy; jak płynęły rzeki przed laty, jak wydawały źródła wody, jak bywało ciepło i zimno, to widzimy i w terażniejszych czasach. I czyżby to mogło być wszystko tak porządnie utrzymane, gdyby się tym wszechmocnego i opatrzego Boga nie opiekowała prawica? Zaprawdę, ani momentu bez opieki Boga to by się utrzymać nie mogło. Bo jak ciało gdy je dusza opuści, gnije i niszczy, tak by się z tym światem stało gdyby go Bóg i na chwilę opuścił. Zatonąłby okręt bez sternika, a czyżby się świat bez Opatrzności Boskiej utrzymał? Zapewne, gdyby Bóg kierującą swą rękę od świata usunął, wszystko by się potłukło, zmieszało i poniszczyło. Przeto Bóg wszystkim kieruje, wszystkim rządzi, a Jego Opatrzność o wszystkim ma ojcowskie staranie.

Spojrzyjcie na niebo, ileż to lat wisi ono nad głowami waszymi, a przecież się nie zestarzało, ani zepsuło, lecz codziennie świeże, jasne, przyjemne, jak gdyby dzisiaj było stworzone. Źródła tak dawno wydają wody jak dawno słońce na niebie, a któż je wodami napelnia, jeśli nie ta Opatrzność wszechmocna, która na rozkaz Mojżesza ze skały wodom wytrysnąć kazała?

Bóg nie tylko w ogólności o wszystko, ale i w szczególności o każdej rzeczy ma staranie. Boską Opatrzność w każdym drzewku, w każdym listku, w każdej gałązce i kwiatku ujrzycie, bo On im daje wzrost, kształt, kolory i rozmnożenie; albowiem jak mówi Zbawiciel, iż ani Salomon w największej chwale swojej nie był tak wspaniale ubrany, jako jedna z lili polnych, która dziś jest, a jutro będzie w piec wrzucona.

Boską Opatrzność w niepoliczonych rybach i płazach, które Bóg żywi i utrzymuje, ujrzycie, Boską Opatrzność w każdej ptaszynie, w jej pierzach, w jej wroście, w jej gnieździe i kształcie ujrzycie. Tak On pamięta o wróblu na dachu, który z nami zimuje, jak i o ptakach które przed zimą do cieplejszych wynoszą się krain. Któż im to wskazał te kraje? Któż im na zebranie, na skupienie się, na pożegnanie i na odlecenie zadzwonił? Boska Opatrzność ich tego nauczyła, Ona im żywność, miejsce i kraje przeznaczyła, bo ani sieją, ani zną, ani do gumien zwożą, a przecież Ojciec niebieski żywi je.

Boska Opatrzność ma staranie o ogromnym słońcu na puszczy, o dzikim zwierzu w górzystych i niedostępnych lasach, jak i o owym robaczku, którego oko dojrzeć nie może, lub który się za liściem krzewiny ukrywa; tak iż wszyscy z Psalmistą Pańskim zawołać musimy: *"Wszystkie na Cię stworzenia oczekują, abyś im dał pokarm czasu swego. Gdy im Ty dasz, będą zbierać; gdy otworzysz rękę Twoją, wszystkie się dobrem napelnią; ale gdy Ty odwrócisz oblicze, zatrwożą się, odejmiesz ducha ich, i ustaną, i w proch się swój obrócą"* (Ps. 103, 27-29).

Nie przytaczam tu więcej dowodów na wykazanie Opatrzności Boskiej, bo każda trawka, każdy listek, każde stworzenie nosi na sobie wybitne piętno dobroci i wszechmocności Boskiej. Ale jeżeli Bóg o wszystkim ma staranie, cóż powiedzieć o człowieku, dla którego to wszystko stworzył? Tu już sam Zbawiciel mówi: *"Powiadam wam, nie troszczcie się o duszę waszą co będziecie jedli, ani o ciało wasze czym będziecie się odziewali. Ażaj dusza nie jest ważniejsza niż pokarm? a ciało niżli odzienie? Wejrzyjcie na ptaki niebieskie, iż nie sieją, ani żną, ani zbierają do gumien, a Ojciec wasz niebieski żywi je. Czyliż wy nie jesteście daleko ważniejsi niż oni?"* (Mt. 6, 25-27). Czyż może być dla człowieka więcej co pocieszającego i zapewniającego, że się Bóg szczególnie nim opiekuje? Otwórz człowiecze oczy i patrz na wszystkie strony i zapytaj: dla kogo to pola rodzą, lasy rosną, kwiaty woń wydają, źródła tryskają, rzeki płyną, a wszystko ci odpowie: dla ciebie człowiecze, bo tak Bóg zapewnił: *"Choćby niewiasta zapomniała na dziecię swoje, Ja nie zapomnę"* (Iz. 49, 15). To jeszcze dodam, iż nie tylko Bóg okazuje opiekę swoją nad nami, dając nam wszystko, ale także usuwając od nas tysiączne niebezpieczeństwa. Ileż to razy mógł niejeden w drodze, na polu, w lesie, nawet w własnym domu życie utracić, rękę złamać, nogę wywichnąć, a przecież Bóg opiekuńczą ręką swoją, wszystkie te niebezpieczeństwa usunął! Ileż to razy wyrwał nas z rozpacz, nędzy i niedostatku wtenczas, gdyśmy sobie już nie umieli zaradzić! Ileż to razy w nieszczęściu zesłał nam dobrego człowieka, który nas pocieszył i od nieszczęścia wybawił? Boska to Opatrzność wszystko utrzymuje, wszystkim kieruje i o wszystkim ma staranie a szczególnie o człowieku, więc też człowiek za tę opiekę Bogu odplacić powinien, o czym w drugiej uwadze.

Opatrzność Boska ciągle czuwa i opiekuje się nami, więc i my ciągle i bezustannie dziękować za nią Bogu powinniśmy. Dlatego i Apostoł Paweł św. zachęca nas, abyśmy się bez ustanku modlili: czy jecie, czy pijecie, czy

cokolwiek innego czynicie, wszystko na chwałę Boską czyńcie. Jakże Bogu dziękować nie mamy, kiedy Jego powietrzem oddychamy, ciągle po Jego ziemi chodzimy, z Jego darów żyjemy i cokolwiek posiadamy: zdrowie, majątek, duszę, ciało, wszystko jest darem opieki i Opatrzności Boskiej.

Ach! którzykolwiek od świtu aż do późnej nocy, z wycieńczeniem sił własnych, krząacie się o pomnożenie zysków doczesnych, którzy gromadzicie zapasy na późne lata, żebyście z głodu nie pomarli, którzy suszycie sobie głowę nad wyszukiwaniem sposobów ratowania się w nieszczęściu, a zapominacie wzywać Boga o pomoc, jakoby nie mógł lub nie chciał opiekować się wami, wy to nie macie wiary w Opatrzność Boską. Czyż to wasze kłopoty sprawiły że żyjecie na ziemi? Od waszychże to starań zależą błogie urodzaje, odmiany powietrza, żyzność rosy i deszczów?! O! słuchajcie co mówi Paweł św.: *"Ani ten który szczepi co jest, ani który polewa, ale Bóg który pomnożenie dawa"* (1 Kor. 3, 7).

Poznaliśmy także, że Bóg wedle mądrości swojej nie wszystkim jednakowo udziela majątku, znaczenia, talentów, lecz jednemu więcej, drugiemu mniej; przeto którzy więcej mają chleba, odzieży, pieniędzy i majątku, niechaj udzielają potrzebującym, ubogim, sierotom, a tak według możliwości odpłacą się Opatrzności Boskiej, bo mówi Pismo święte: *"Jałmużna od śmierci wybawia, i ona jest, która oczyszcza grzechy, i czyni że się znajduje miłosierdzie i żywot wieczny"* (Tob. 12, 9).

Gdy Bóg przyjął nad nami opiekę, a wskazując na ptaki i lilie polne – daje znać – żebyśmy się ani o odzienie, ani o jedzenie zbytecznie nie troszczyli, – przeto nie zatapiajmy się w rzeczach doczesnych, ani je skąpo, ani łakomo, ani chciwie albo niesprawiedliwie gromadźmy, lecz wedle rozkazu Boga: szukajmy najprzód królestwa Bożego i sprawiedliwości Jego, a to wszystko będzie nam przydano; a tak postępując odpłacimy się Bogu. Rzeczy które posiadamy, nie uważajmy jako własność naszą, tylko do czasu nam powierzone, do zarządu oddane, do zarobkowania na żywot wieczny pożyczone.

Ale niestety! dziś ludzie więcej troszczą się o potrzeby ciała, nie myśląc wcale o potrzebach duszy; dostarczają żywności ciału, a o duszy zapomnieli. Lecz i dusza ma swoje potrzeby, i ona wymaga właściwego pokarmu, jakim jest modlitwa pobożna, słowo Boże i rozmyślanie rzeczy Boskich, bez czego wpada w oziębłość i odrętwienie. I dusza ma swoje choroby, które ją mogą przyprawić o śmierć wieczną, więc potrzebuje lekarstw duchownych jakie Pan Jezus w Sakramentach świętych zostawił, – ale człowiek który nie ufa Opatrzności Boskiej, lecz zbyt troszczy się o rzeczy doczesne, nie dba o duszę swoją.

Wszakże nic nieczystego nie wnijdzie do królestwa Bożego – powiedział Chrystus – przeto kto szanuje duszę swoją i dba o jej zbawienie, stara się ją często przez sakramentalną spowiedź oczyszczać; lecz zbyt troskliwy o rzeczy doczesne, nie znajduje nigdy do tego czasu; nie uczęszcza na nauki, nie ma smaku w słuchaniu słowa Bożego, bo w kościele nie uczą sposobu z bogacenia się i szukania marnych zysków.

Niechże więc odtąd najpierwszym staraniem naszym, będzie szukać królestwa Bożego i Jego sprawiedliwości; nie dlatego stworzeni jesteśmy, abyśmy na ziemi byli bogatymi, znakomitymi, ale abyśmy zbawili duszę swoją. Mądrość wprawdzie najwyższa, każe nam samym pracować na opędzenie naszych potrzeb doczesnych, ale w tym jedynie celu, abyśmy mając z czego utrzymać to znikome życie, wiedli one wedle przykazań Boskich.

Toteż, przy pracach i zatrudnieniach doczesnych, czy nam pomyślnie lub niepomyślnie idą, we wszystkich przykrych kolejach życia naszego, w każdej złej chwili, wzywajcie na pomoc czuwającą nad wami Opatrzność Boską! Ludzie opuszczeni od świata, karmiący się we dnie i w nocy samymi łzami, w nędzy i niedostatku zostający, wzywajcie na pomoc Opatrzności Boskiej, a ześle wam ukojenie i ratunek!

W chorobach i strapieniach będący, kiedy świat nie daje wam pociechy, udajcie się z ufnością do czuwającej nad nami Opatrzności Boskiej! Wy sieroty opuszczone i prześladowane od świata, kiedy nikt cierpień waszych nie koi, z mocą i ufnością wzywajcie Opatrzności Boskiej, a ześle wam ratunek!

Boże wielki! któryś się dla okazania Opatrzności Twojej, głodnemu ludowi izraelskiemu za Pasterza, Danielowi za Obrońcę, Zuzannie za Opiekuna, Tobiaszowi za Wodza, przychodniom, sierotom, ubogim i wdowom dał za Ojca, i któryś się chciał stać wszystkim dla wszystkich, Ciebie pokornie prosimy, wlej w serca nasze ufność i mocną wiarę, abyśmy tak w szczęściu jak i w nieszczęściu z największą cierpliwością Twojej zaufali Opatrzności! Niech Twoja o Boże Opatrzność, kieruje ku dobremu wszystkimi sprawami naszymi. Daj nam Panie umysł niezwyciężony, serce niewzruszone i wolę we wszystkim zgadzającą się z Opatrznością Twoją! Amen.

Kazania świąteczne parafialne. Ułożył Ks. Józef Osiecki. Warszawa. W drukarni St. Niemiery. Plac Warecki Nr. 4. 1895, ss. 146-157. (1)

(Pisownię i słownictwo nieznacznie uwspółcześiono; ilustracje i przypisy od red. *Ultra montes*).

Pozwolenie Władzy Duchownej:

APPROBATUR

Varsaviae die ¹/₁₃ Junii 1894 anno.

Judex Surrogatus

Praelatus Metropolitanus

R. Filochowski.

Pro Secretario

H. Fiatowski.

N. 2429.

Przypisy:

(1) Por. 1) Ks. Józef Osiecki, a) *Kazanie na uroczystość Oczyszczenia Najświętszej Maryi Panny. – O złości grzechu obmowy i o koniecznej potrzebie zreparowania krzywd bliźniemu poczynionych przez potwarz i kłamstwo.* b) *Kazanie na uroczystość Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny. – O pysze i o środkach do jej znoszenia.* c) *Kazanie na Niedzielę Przewodnią. – Kiedy bojaźń przed ludźmi jest dobrą, a kiedy grzeszną.* d) *Kazanie na uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego. – O ważności słowa Bożego i o obowiązku słuchania go.* e) *Kazanie na uroczystość Zielonych Świątek. – O miłości Boga, której oznaką jest wypełnianie Jego przykazań.* f) *Kazanie na Poniedziałek Świąteczny. – O miłości Boga dla ludzi i o ich niewdzięczności względem Boga.*

3) Ks. Piotr Ximenes, *Krótki wykład świętych Ewangelii na niedziele i święta całego roku.*

4) O. Henryk Jackowski SI, *Ewangelie niedzielne i świąteczne z objaśnieniami.*

4) Ks. Piotr Skarga SI, *Kazanie na dzień Trójcy Świętej.*

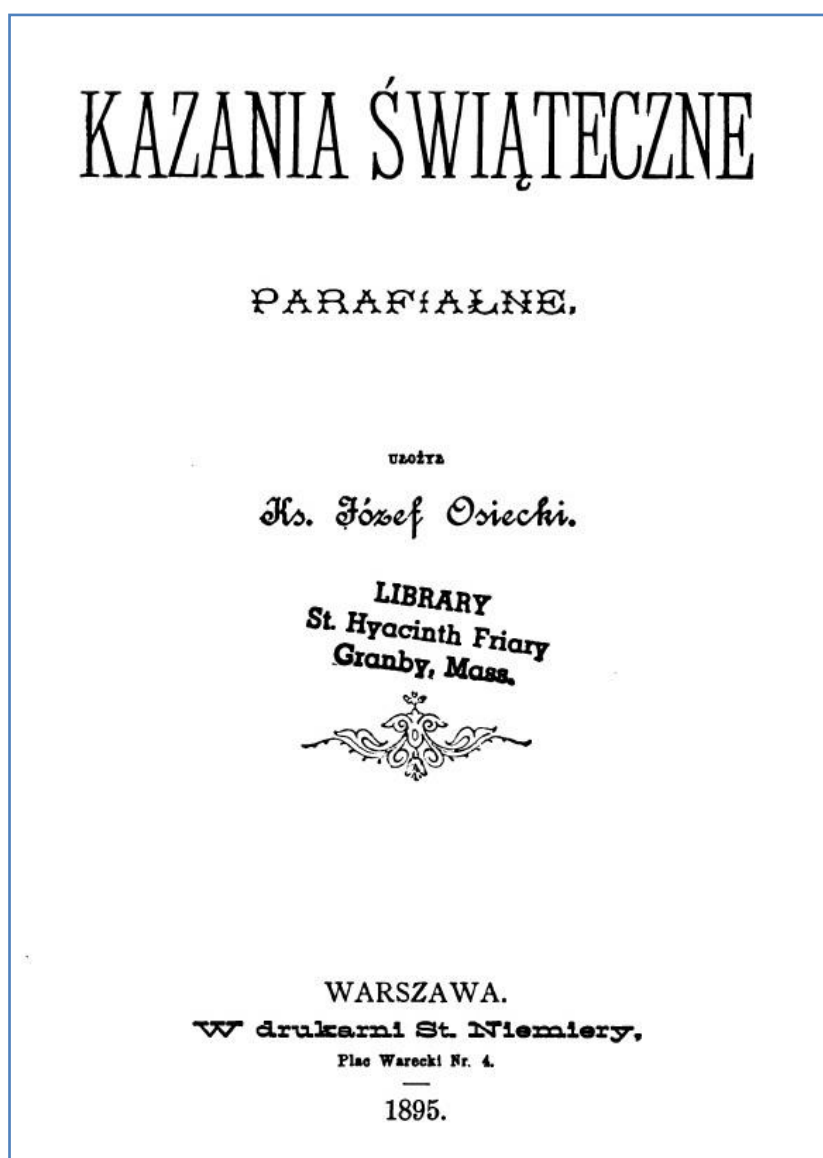
5) Ks. Józef Stagraczyński, *Kazanie na Świętą Trójcę. O istnieniu Boga.*

6) Bp Teodoret z Cyru, *Kazanie o Opatrzności.*

7) Ks. Antoni Langer SI a) *Kazanie na uroczystość Opatrzności Boskiej.* b) *Rozwój wiary.* c) *Św. Tomasz z Akwinu i dzisiejsza filozofia.* d) *Kardynał Jan Chrzyciel Franzelin i jego znaczenie w katolickiej nauce.*

8) O. Maurycy Meschler SI, *Dar Zielonych Świąt. Rozmyślenia o Duchu Świętym.*

- 9) Ks. dr Jan Cierniewski, [Odrodzenie z Ducha Świętego.](#)
- 10) Ks. Józef Stanisław Adamski SI, [Tajemnice w Religii.](#)
- 11) Ks. Dr Aleksander Żychliński, [Łaska uświęcająca a mistyczne Ciało Chrystusa.](#)
- 12) Św. Alfons Maria Liguori, Biskup i Doktor Kościoła, [O wielkim środku modlitwy do dostąpienia zbawienia i otrzymania od Boga wszystkich łask, jakich pragniemy.](#)
- 13) Ks. Jan Rostworowski SI, [Tajemnica jedności katolickiej.](#)
- 14) Św. Pius X, Papież, a) [Krótka Historia Religii.](#) b) [Pierwsze początki katechizmu dla małych dzieci. – Katechizm Krótki. – Katechizm Większy. – Nauka o świętach Pana Jezusa, Matki Boskiej i Świętych Pańskich. – Krótka Historia Religii.](#) c) [Encyklika "Pascendi dominici gregis" o zasadach modernistów.](#) d) [Przysięga antymodernistyczna.](#)

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)
Cracovia MMXXII, Kraków 2022